

Arrest

nr. 304 908 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 april 2022 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 april 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 november 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op (...) april 2023 werd verzoeker achttien jaar.

Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 26 april 2023.

1.3. Op 30 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 augustus 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Zara Kala gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman (Afghanistan).

Uw broers T.(...) G.(...) en B.(...) werkten beiden voor het Afghaans Nationaal Leger (ANA). De taliban bedreigden hen met de dood omwille van hun activiteiten voor het ANA. In totaal schreven de taliban drie brieven naar uw familie. Uw beide broers bleven echter verder werken. De taliban vermoordden uw broer B.(...) ongeveer zeven maanden voor ze de macht overnamen. Uw andere broer T.(...) G.(...) koos ervoor om zijn activiteiten bij het ANA niet stop te zetten, ook niet na de dood van B.(...). Als gevolg hiervan doodden de taliban uw vader ongeveer twee maanden voor ze aan de macht kwamen. U en T.(...) G.(...) vertrokken na het overlijden van uw vader naar Kabul. U woonde ongeveer 55 dagen bij uw maternale oom alvorens Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan samen met uw broer T.(...) G.(...) ongeveer vijf dagen voor de machtsovername van de taliban. Vanuit de woning van uw maternale oom in Kabul reisden jullie samen via Pakistan, Iran, Turkije en Bulgarije tot in Servië. Vanuit Servië zette u uw reis alleen verder tot in België. Er waren onvoldoende financiële middelen beschikbaar om de verdere reis van zowel u als T.(...) G.(...) te bekostigen. T.(...) G.(...) besloot dat u alleen diende verder te reizen naar België. Sinds uw vertrek uit Servië is er geen contact meer tussen u en uw broer of tussen uw broer en uw familie in Afghanistan. Vanuit Servië reisde u via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot in België. Uw reisweg van Afghanistan tot in België duurde ongeveer zeven à acht maanden. U kwam aan in België op 27 november 2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2021.

Ongeveer een maand tot anderhalve maand geleden werd uw maternale oom S.(...) aangehouden door de taliban in Nangarhar. Hij werd aangehouden omdat hij originele documenten, waaronder de taliban hun dreigbrieven, probeerde op te sturen naar u via de post.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven. Gezien de taliban reeds uw vader vermoordden omwille van de tewerkstelling van uw broers, zullen ze ook u niet in leven laten.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara); een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van de legerbadge van uw broer T.(...) G.(...); een kopie van de bankkaart van T.(...) G.(...); een kopie van de legerbadge van uw broer B.(...); een kopie van B.(...) zijn bankkaart; kopieën van twee dreigbrieven; en een kopie van een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zo haalde u aan last te hebben van psychologische problemen en epilepsie (Verklaringen DVZ, d.d. 27.10.2022, vraag 31 en notities persoonlijk onderhoud, p. 15 en 16). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw psychologische problemen of epilepsie niet werden gestaafd met gedetailleerde medische verslagen. Wat betreft uw gezondheidstoestand legde u één document voor opgesteld door een klinisch psychologe op 5 april 2023. Uit dit attest blijkt enkel dat u aanwezig was op uw afspraak of afspraken en dat uw toestand een psychologische opvolging vereist. Het attest wijst er niet op dat uw geestelijke toestand u ervan zou kunnen weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Verder werd het door u voorgelegde attest opgesteld door een psychologe, die afhankelijk is van hetgeen haar door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u neergelegd attest van de psychologe is bovendien dermate beknopt dat er geen conclusie kan uit worden getrokken wat betreft uw psychologische problematiek.

Desalniettemin werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met de door u voorgehouden psychologische problemen en het gegeven dat u mogelijk epilepsie heeft. U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat er toen niets aan de hand was, dat alles normaal aanvoelde. Er werd benadrukt dat er alsnog rekening zou worden gehouden met uw gezondheidstoestand. Er werd u uitgelegd dat u steeds kon aangeven wanneer u nood had aan een pauze en dat u het diende aan te geven wanneer u zich niet goed zou voelen (CGVS, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat er rekening werd gehouden met uw gemoedstoestand gedurende het volledige gesprek. Zo werd er een extra pauze ingelast wanneer u het moeilijk kreeg (CGVS, p. 17). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd nogmaals benadrukt dat u het tempo van het gesprek kon bepalen aan de hand van uw gemoedstoestand (CGVS, p. 19). Eveneens werd u tijdens het gesprek gevraagd of u zich is staat voelde om verdere verklaringen af te leggen waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 21).

Na lezing van uw verklaringen blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te

formuleren. Het persoonlijk onderhoud op 26 april 2023 is correct verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban. Uw vrees vloeit voort uit de voormalige tewerkstelling van uw broers T.(...) G.(...) en B.(...) voor het Afghaans nationaal leger (ANA). Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt daar uw verklaringen gekenmerkt worden door vaagheden en tegenstrijdigheden.

Betreffende de vervolgingsfeiten die voortvloeien uit de door u voorgehouden tewerkstelling van uw broers bij het ANA blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EU_AA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat de taliban uw broer B.(...) doodden ongeveer zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan toen hij onderweg was naar huis (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en CGVS, p. 25). De taliban vermoordden uw vader twee maanden voor hun machtsovername. Hij werd vermoord omdat T.(...) G.(...) zijn activiteiten bij het ANA niet had stopgezet (CGVS, p. 4 en p. 25). Bijgevolg verlieten u en T.(...) G.(...) Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan de tewerkstelling van uw beide broers bij leger daar uw verklaringen hieromtrent hoogst oppervlakkig en weinig doorleefd waren. In verband met de tewerkstelling van T.(...) G.(...) kwam u niet verder dan te stellen dat hij acht jaar het leger diende, startte als soldaat maar werd gepromoveerd naar andere diensten en hij doorheen zijn carrière was gestationeerd in de provincies Badghis en Kandahar (in het district Maiwand). Uitgenodigd meer te vertellen over de activiteiten van T.(...) G.(...) binnen het ANA kon u niet aangeven voor welke verschillende diensten hij had gewerkt, welke functies hij uitvoerde of welke rang(en) hij had gedurende zijn carrière. U kon eveneens niet aangeven welk korps T.(...) G.(...) diende (CGVS, p. 16). Uw gebrek aan kennis over de voormalige tewerkstelling van T.(...) G.(...) mag verbazen gezien u bijna twee maanden samen met hem ondergedoken leefde in Kabul na de moord op uw vader (CGVS, p. 5, 14 en 25). Gezien uw vader werd vermoord omwille van T.(...) G.(...) zijn activiteiten bij het ANA mag worden aangenomen dat u dan ook alle mogelijke moeite deed om te weten wat T.(...) G.(...) precies deed. Bovendien reisden u en T.(...) G.(...) vanuit Afghanistan samen tot in Servië (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen bleek niet dat u ooit T.(...) G.(...) vragen stelde omtrent zijn functies en activiteiten bij het ANA (CGVS, p. 19). Door uw gebrek aan interesse in de voormalige tewerkstelling van T.(...) G.(...) komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling te staan.

Uw kennis over de voormalige tewerkstelling van B.(...) reikte eveneens niet veel verder. Volgens uw verklaringen werkte hij ongeveer vier of vijf jaar voor het leger (CGVS, p. 17). U gaf aan dat hij was gestationeerd in de provincie Balghiz al wist u niet precies waar (CGVS, p. 18). Gedurende zijn carrière was B.(...) werkzaam voor de Zarbatia eenheid al kon u niet uitleggen wat deze eenheid is of wat ze deden. Behalve het feit dat B.(...) een soldaat was slaagde u er helemaal niet in uitleg te geven over zijn taken binnen het ANA of de Zarbatia eenheid, noch welk korps hij diende (CGVS, p. 18 en 19). U kwam niet verder dan te stellen dat uw broer vermoedelijk alle dingen deed die een militaire soldaat doet namelijk bij een veiligheidspost staan, wacht houden, met een tank rijden en patrouilleren. Het spreekt voor zich dat het louter verwijzen naar de algemene taken van een soldaat niet volstaat om de tewerkstelling van uw broer B.(...) bij het ANA aannemelijk te maken. Tot slot zweerde u niet te weten wat voor werk uw broers deden of waar ze werkten (CGVS, p. 19).

Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broers mag toch een zekere kennis verwacht worden over hun concrete functies en activiteiten, zeker omdat hun tewerkstelling aan de basis zou liggen van de moord op uw broer B.(...) en uw vader alsook uw vlucht uit Afghanistan. De voormalige tewerkstelling van B.(...) en T.(...) G.(...) voor het ANA is met andere woorden de kern van uw asielrelaas. Gezien het belang van hun activiteiten voor het ANA mag redelijkerwijs van uw worden verwacht dat u hierover meer informatie kon geven.

De ernst van uw vrees voor vervolging wordt ernstig ondermijnt daar u geen inspanningen leverde om over hun voormalige tewerkstelling geïnformeerd te zijn. Uit uw verklaringen bleek namelijk dat u geen vragen stelde aan uw familie omtrent de tewerkstelling van uw broers (CGVS, p. 19). Gezien uw beperkte kennis omtrent de tewerkstelling van zowel T.(...) G.(...) als B.(...) slaagde u er niet in hun rol binnen het ANA aannemelijk te maken. Het gegeven dat u minderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet is geen overtuigende verklaring voor uw gebrek aan kennis. Als minderjarige uw land van herkomst moeten verlaten, afscheid moest nemen van uw familie en geliefden is een ingrijpende gebeurtenis. Er mag dan ook worden

verwacht dat u er alles aan deed om geïnformeerd te zijn over de oorzaak van alle problemen, namelijk de voormalige tewerkstelling van uw broers.

Verder dient ook te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde de identiteitsdocumenten van uw broers of kopieën van deze documenten voor te leggen. Volgens u gaven ze hun identiteitsdocumenten af aan de toenmalige overheid toen ze in dienst waren. Er zijn geen kopieën voorhanden van deze documenten (CGVS, p. 21). U slaagde er eveneens niet in om foto's voor te leggen samen met uw broers. Op basis van de kopieën van hun legerbadges en hun bankkaarten kunnen echter geen conclusies worden getrokken over hun identiteit alsook de familiale banden die er al dan niet bestaan tussen u en hen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien zijn de documenten van uw broers slechts kopieën die door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. De kopie van B.(...) zijn bankkaart lijkt ook gemanipuleerd daar het rekeningnummer, de vervaldatum van de bankkaart en zijn naam van geheel andere kwaliteit zijn dan de rest van de kaart namelijk de hoofdding, zijn foto en de naam en nummer die reeds vermeld waren op de kaart. U probeerde dit te verklaren door te verwijzen naar gebruiksslijtage. U kon echter niet verklaren waarom enkel het bovenste gedeelte van de kaart versleet (CGVS, p. 20).

In verband met de kopieën van uw broers hun insignes dient te worden gewezen op het feit dat deze hun tewerkstelling zoals door u voorgehouden niet kunnen staven. Volgens uw verklaringen diende B.(...) het ANA tot hij kwam te overlijden acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. T.(...) G.(...) was nog steeds tewerkgesteld bij het ANA toen de taliban uw vader vermoordden twee maanden voor hun machtsovername. De door u voorgelegde documenten kunnen echter niet staven dat zowel T.(...) G.(...) als B.(...) werkten voor het ANA tot kort voor de taliban de macht overnamen in Afghanistan. De vervaldatum van T.(...) G.(...) zijn badge is namelijk 07.07.2016 en de badge van B.(...) was geldig tot 20.12.2018. U kon geen recentere documenten voorleggen die de voormalige tewerkstelling van uw broer T.(...) G.(...) kunnen staven omdat uw schoonzus Sh.(...), de vrouw van T.(...) G.(...), de recente documenten en kledij had verbrand na de machtsovername uit schrik voor de taliban (CGVS, p. 13). U kon niet aangeven welke documenten van uw broer T.(...) G.(...) werden verbrand en wanneer precies uw schoonzus dit deed. U wist enkel aan te geven dat dit rond de machtsovername gebeurde. In verband met zijn documenten vermoedde u dat een document van T.(...) G.(...) zijn overplaatsing naar de 'zarbati' eenheid werd verbrand alsook een badge. Uw schoonzus verbrandde de documenten zonder te weten wat de documenten precies inhielden of foto's van te nemen aangezien ze geen telefoon had (CGVS, p. 14). Een recente badge van B.(...) is niet voorhanden omdat hij deze op zak had toen hij werd vermoord (CGVS, p. 17). Het mag verbazen dat u echter wel een kopie van zijn bankkaart kon voorleggen. Het komt daarnaast bevreemdend over dat er kopieën werden gemaakt van uw broers hun oude badges en bankkaart maar niet van hun meest recente insignes. Verder is het ook weinig aannemelijk dat uw schoonzus de meest recente documenten van T.(...) G.(...) verbrandde wetende dat hij Afghanistan verlaat met als doel elders bescherming aan te vragen en mogelijks nood zal hebben aan zijn documenten om zijn relaas te ondersteunen.

In verband met de door u voorgelegde documenten is het bovendien opmerkelijk dat u deze pas ontving anderhalve maand voor de start van ramadan dit jaar (CGVS, p. 12), dus ruim een jaar na uw aankomst in België. Pas 20 tot 25 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond op het Commissariaat-generaal vroeg u aan uw schoonzus om recentere documenten die uw asielrelaas konden staven (CGVS, p. 13). Als verzoeker om internationale bescherming mag van u redelijkerwijze worden verwacht, volgens artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat u alle nodige elementen (inclusief de documenten) ter staving van uw asielrelaas zo spoedig mogelijk aan brengt. Uw nalaten hieromtrent roept ernstige vragen op bij de ernst van uw vrees voor vervolging.

Gezien u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat uw broers het leger dienden voor de machtsovername van de taliban kan het Commissariaat-generaal bijgevolg geen enkel geloof hechten aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten daar deze volgens uw verklaringen voortvloeiden uit de voormalige tewerkstelling van B.(...) en T.(...) G.(...) bij het ANA (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en CGVS, p. 24). Echter dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen omtrent uw eigen problemen met de taliban allerm minst konden overtuigen.

Zo komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang door de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan die u ertoe brachten het land te verlaten bij de Dienst Voogdij op cruciale punten niet overeenstemmen met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal. Zo benoemde u ten aanzien van de Dienst Voogdij het dorp Zara Kala als de huidige verblijfplaats van uw vader M.(...) K.(...) M.(...) en uw broer B.(...). Uw broer T.(...) G.(...) was bij uw aankomst in België reeds anderhalf jaar overleden, zo stelde u toen verder (Fiche Dienst Voogdij, d.d. 08.04.2022, p. 3). Uw verklaringen mogen verbazen gezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) totaal andere verklaringen aflegde. Zo verklaarde u ditmaal dat uw broer B.(...) ongeveer zeven maanden voor uw vertrek werd gedood door de taliban (Verklaringen DVZ, d.d. 27.10.2022, vraag 18 en Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ongeveer vijf maanden na het overlijden van B.(...) ontving uw familie weer dreigbrieven van de taliban. Alle gezinsleden zouden worden gedood als T.(...) G.(...) zijn werk niet zou

opzeggen. De taliban vermoordden uw vader ongeveer 55 dagen voor u Afghanistan verliet. Uiteindelijk vertrok u samen met uw broer T.(...) G.(...) uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Vooreerst mag het verbazen dat u bij de Dienst Voogdij niet aangaf dat uw vader zou zijn overleden gezien hij volgens uw latere verklaringen het leven liet ongeveer 55 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, temeer u tijdens hetzelfde gesprek wel kon aangeven dat uw broer T.(...) G.(...) zou zijn overleden. Bij de Dienst Voogdij verklaarde u bovendien te zijn vertrokken omwille van de problemen die ontstonden met de taliban nadat ze de macht hadden overgenomen. U vermeldde toen niet dat uw broers T.(...) G.(...) en B.(...) beiden het Afghaans nationaal leger dienden en hierdoor werden bedreigd door de taliban voor ze aan de macht kwamen (Fiche Dienst Voogdij, p. 3).

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit door uw gebrek aan kennis over de door u voorgelegde brieven dan de taliban. Vooreerst verklaarde u de brieven niet te hebben gelezen sinds u deze had ontvangen (CGVS, p. 22). Ook toen u nog in Afghanistan was, was u niet bezig met de inhoud van deze brieven. U verklaarde zich daar absoluut niet mee bezig te hebben gehouden aangezien u niet bang was (CGVS, p. 23). Wanneer u nogmaals werd gevraagd om zo volledig en gedetailleerd mogelijk te vertellen wat de inhoud is van de tweede brief herhaalde u deze niet eerder te hebben gelezen. Om uitleg te geven over de inhoud van de door u voorgelegde brieven verwees u naar de algemene werkwijze van de taliban. Het verwijzen naar de algemene werkwijze van de taliban volstaat niet om uw persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U verklaarde uw gebrek aan kennis door te stellen dat uw ouders u niet betrokken bij de bedreigingen van de taliban. Ze wilden u hier namelijk niet mee belasten. In Afghanistan was u te jong om hierover uit eigen initiatief vragen te stellen. Volgens u ondernam u echter wel stappen om de inhoud van de brieven te kennen (CGVS, p. 23). Op de vraag welke stappen u had ondernomen, gaf u geen duidelijk antwoord. U herhaalde deze documenten niet te hebben gezien. Uit uw verklaringen bleek uiteindelijk dat u aan uw familie vroeg wat de problemen waren waarop zij met u spraken over de documenten. Finaal verklaarde u nooit rechtstreeks met uw ouders te hebben gesproken over de brieven. U heeft zich niet voor de volle 100% ingezet om de details te kennen van de brieven (CGVS, p. 24). Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtelingsaanvraag. Uw nalaten ter zake ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is. Documenten kunnen daarnaast ook enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van uw taskara en de taskara van uw vader vormen louter een aanwijzing van jullie identiteiten die hier verder niet ter discussie staan. Alle overige documenten werden reeds hierboven inhoudelijk besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarghayi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse

waarden en normen. Bovendien stelt u onderwijs te hebben gevolgd in de madrasa alsook tot de achtste graad naar school te zijn geweest (CGVS, p. 19). Recent voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond had u nog contact gehad met uw familie in Afghanistan. U had namelijk contact met uw familie ongeveer vijf tot zes dagen voor de start van het Suikerfeest (CGVS, p. 9). Op basis van uw sociale media, namelijk uw Facebookaccount valt ook af te leiden dat u contacten had met Afghanen (die al dan niet in Afghanistan verblijven). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3-4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van het antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Verzoeker verwijst daarbij naar diverse artikels en rapporten, alsook naar rechtspraak.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot diept verzoeker de actuele veiligheidssituatie uit.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een e-mailcorrespondentie met T. Ruttig van 22 december 2022 (stuk 3).

3.2.2. Op 11 maart 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 9) waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EUAA “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11) waarbij hij een psychologisch attest van 11 februari 2024 voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broers T. G. en B. voor het Afgaans nationaal leger (hierna: ANA) omdat:

a) er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers broers bij het leger omdat zijn verklaringen hieromtrent hoogst oppervlakkig en weinig doorleefd zijn en uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen inspanningen leverde om zich hieromtrent te informeren, terwijl verzoeker nochtans met zijn broer T. G. in Afghanistan zou zijn ondergedoken en met hem tot in Servië zou zijn gevlucht,

b) verzoeker er niet in slaagt de identiteitsdocumenten van zijn broers of kopieën ervan voor te leggen, evenmin als foto's samen met zijn broers, zodat op basis van de kopieën van hun legerbadges en hun bankkaarten dan ook geen conclusies kunnen worden getrokken over hun identiteit alsook de familiale band die er al dan niet bestaat tussen hen en verzoeker; te meer daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen en de documenten van verzoekers broers bovendien slechts kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst, hetgeen ook lijkt naar voor te komen uit de kopie van de bankkaart van B.,

c) de kopieën van de insignes van verzoekers broers kunnen hun tewerkstelling zoals door verzoeker voorgehouden niet staven nu de badges respectievelijk geldig waren 7 juli 2016 en 20 december 2018, zodat hieruit niet kan blijken dat zij tot kort voor de machtsovername door de taliban werkzaam waren voor het ANA en verzoekers verklaringen over het ontbreken van recentere documenten niet kunnen overtuigen; in deze is het nog opmerkelijk dat verzoeker de voorgelegde documenten slechts ontving anderhalve maand voor de start van de ramadan in 2023 en dus ruim een jaar na zijn aankomst in België en hij recentere documenten slechts 20 tot 25 dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS opvroeg aan zijn schoonzus;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn broers voor het ANA voor de machtsovername door de taliban, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten in hoofde van verzoeker die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers eigen verklaringen nu:

a) hij inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt over de dood van zijn vader en de dood van zijn broer(s),

b) verzoeker een gebrekkige kennis vertoont over de dreigbrieven van de taliban die hij voorlegt en hij naliet om zich hierover terdege te informeren;

(iii) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vi) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, dat hij nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan en dat op basis van verzoekers sociale media blijkt dat hij nog contacten had met Afghanen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in deze niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerkingen

3.3.4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zo haalde u aan last te hebben van psychologische problemen en epilepsie (Verklaringen DVZ, d.d. 27.10.2022, vraag 31 en notities persoonlijk onderhoud, p. 15 en 16). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw psychologische problemen of epilepsie niet werden gestaafd met gedetailleerde medische verslagen. Wat betreft uw gezondheidstoestand legde u één document voor opgesteld door een klinisch psychologe op 5 april 2023. Uit dit attest blijkt enkel dat u aanwezig was op uw afspraak of afspraken en dat uw toestand een psychologische opvolging vereist. Het attest wijst er niet op dat uw geestelijke toestand u ervan zou kunnen weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Verder werd het door u voorgelegde attest opgesteld door een psychologe, die afhankelijk is van hetgeen haar door de patiënt verteld wordt, in

tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u neergelegd attest van de psychologe is bovendien dermate beknopt dat er geen conclusie kan uit worden getrokken wat betreft uw psychologische problematiek.

Desalniettemin werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met de door u voorgehouden psychologische problemen en het gegeven dat u mogelijk epilepsie heeft. U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat er toen niets aan de hand was, dat alles normaal aanvoelde. Er werd benadrukt dat er alsnog rekening zou worden gehouden met uw gezondheidstoestand. Er werd u uitgelegd dat u steeds kon aangeven wanneer u nood had aan een pauze en dat u het diende aan te geven wanneer u zich niet goed zou voelen (CGVS, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat er rekening werd gehouden met uw gemoedstoestand gedurende het volledige gesprek. Zo werd er een extra pauze ingelast wanneer u het moeilijk kreeg (CGVS, p. 17). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd nogmaals benadrukt dat u het tempo van het gesprek kon bepalen aan de hand van uw gemoedstoestand (CGVS, p. 19). Eveneens werd u tijdens het gesprek gevraagd of u zich is staat voelde om verdere verklaringen af te leggen waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 21).

Na lezing van uw verklaringen blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk onderhoud op 26 april 2023 is correct verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Uit de door verzoeker voorgelegde documenten (aanvullende nota d.d. 13 maart 2024, stuk 1 en administratief dossier, map ‘Documenten’) blijkt evenmin dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om dienstige en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn procedure internationale bescherming. Uit de documenten blijkt dat verzoeker een psychologische begeleiding geniet en dat deze noodzakelijk wordt geacht. Verder wordt in het psychologisch attest van 12 februari 2024 opgemerkt dat het afnemen van een anamnese moeizaam verliep omwille van het feit dat de gesprekken in het Engels verliepen, wat tot vertalingsproblemen aanleiding kon geven. Niettemin wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens de eerste gesprekken een aantal problematische emotionele symptomen vertoonde die zijn integratie bemoeilijkten, alsook het beheersen van zijn emoties. Hoewel niet alle traditionele symptomen van PTSS zoals beschreven in de DSM aanwezig waren, oordeelde de psycholoog dat verzoekers ervaringen in Afghanistan hem op een traumatische en angstige manier hebben beïnvloed en dat dit wordt verergerd door een aanzienlijk probleem van acculturatie en desoriëntatie. In het bijzonder verzoekers slaapstoornissen, moeilijkheden om relaties aan te gaan en een gevoel van onzekerheid waarmee verzoeker moeilijk kan omgaan, die zouden kunnen leiden tot een vorm van cognitieve vermijding. Uit het attest blijkt ook dat verzoeker zelf aangeeft dat hij beter eet, minder pijn heeft en beter slaapt en dat zijn cognitieve functies goed hersteld zijn. In deze attesten wordt aldus enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoekers voormelde klachten. In deze attesten wordt geen uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen en over de precieze mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten – behoudens voorwaardelijke formuleringen – uiteengezet dat er sprake zou zijn van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er in het verzoekschrift namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar de voormelde klachten, de mededeling dat hij een epileptische aanval krijgt als hij piekert en zich te veel zorgen maakt, de impact van het alleen afleggen van een maandenlange reis vanuit Afghanistan naar België en het recente verlies van zijn ouders en broer en de hieruit volgens hem voortvloeiende kwetsbaarheid. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene en niet verder geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat uit de stukken van het administratief dossier bovendien blijkt dat alle persoonlijke onderhouds op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychologische

problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Daarenboven blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de voormelde overwegingen van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers psychologische problemen en het gegeven dat hij mogelijk epilepsie heeft, dat een extra pauze werd ingelast wanneer verzoeker het moeilijk kreeg (administratief dossier, CGVS, p. 17), dat meermaals werd benadrukt dat verzoeker het tempo van het gesprek kon bepalen aan de hand van zijn gemoedstoestand (administratief dossier, CGVS, p. 19) en dat hij meerdere keren werd gevraagd of hij zich in staat achtte om (verdere) verklaringen af te leggen, waarop hij bevestigend antwoordde (administratief dossier, CGVS, p. 2, 16 en 21). Hoewel verzoekers advocaat op een bepaald ogenblik abrupt het persoonlijk onderhoud onderbreekt met de vraag om het onderhoud af te ronden en daarbij opmerkt dat verzoeker duidelijk moe is en het ook beu is, dient te worden vastgesteld dat de *protection officer* net voor deze onderbreking zich ervan had vergewist dat verzoeker zich nog goed genoeg voelde om het onderhoud verder te zetten en hier dan ook terecht naar verwees als antwoord op de onderbreking door de advocaat (administratief dossier, CGVS, p. 21). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in staat was om het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Voorts dient te worden benadrukt dat de aangebrachte attesten geen bewijs vormen van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoeker nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit de voorgelegde attesten blijkt dat de opstellers zich voor hun conclusies aangaande de feiten die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld hebben beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. De attesten vormen dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoeker zijn ontstaan.

Daarnaast wijst verzoeker in het verzoekschrift op zijn minderjarigheid tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht, tijdens zijn vlucht zelf en ten tijde van zijn aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee de commissaris-generaal volgens hem geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, minstens niet heeft aangegeven hoe en in welke mate daarmee rekening zou zijn gehouden. De Raad herhaalt in dit verband dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Geen van hen haalde er aan dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht omwille van zijn jeugdige leeftijd. De Raad stelt ook vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 26 april 2023 was verzoeker achttien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al was hij minderjarig ten tijde van deze feiten (verzoeker was zestien jaar ten tijde van de beweerde problemen met de Taliban). De Raad merkt in deze op dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.4.2. Landeninformatie

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan zodat er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat er geen nood is aan internationale bescherming. In dit verband verwijst hij naar rechtspraak van de Raad,

alsook UNHCR “Guidance Note” van februari 2023 en de analyse door Nansen op 16 juni 2022. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij, wier verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 11 maart 2024.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer B. en zijn broer T. G. voor het ANA voor de machtsovername door de taliban. Zijn broer B. zou door de taliban gedood zijn ongeveer zeven maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. De taliban vermoordden verzoekers vader twee maanden voor hun machtsovername omwille van het feit dat T. G. zijn activiteiten bij het ANA niet had stopgezet. Als gevolg hiervan hebben verzoeker en zijn broer T. G. Afghanistan verlaten.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.2.1. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor de taliban omwille van de (vroegere) werkzaamheden van zijn broers T. G. en B. voor het ANA.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn broers kort voor de machtsovername door de taliban niet kunnen overtuigen, waar staat te lezen als volgt:

“Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan de tewerkstelling van uw beide broers bij leger daar uw verklaringen hieromtrent hoogst oppervlakkig en weinig doorleefd waren. In verband met de tewerkstelling van T.(...) G.(...) kwam u niet verder dan te stellen dat hij acht jaar het leger diende, startte als soldaat maar werd gepromoveerd naar andere diensten en hij doorheen zijn carrière was gestationeerd in de provincies Badghis en Kandahar (in het district Maiwand). Uitgenodigd meer te vertellen over de activiteiten van T.(...) G.(...) binnen het ANA kon u niet aangeven voor welke verschillende diensten hij had gewerkt, welke functies hij uitvoerde of welke rang(en) hij had gedurende zijn carrière. U kon eveneens niet aangeven welk korps T.(...) G.(...) diende (CGVS, p. 16). Uw gebrek aan kennis over de voormalige tewerkstelling van T.(...) G.(...) mag verbazen gezien u bijna twee maanden samen met hem ondergedoken leefde in Kabul na de moord op uw vader (CGVS, p. 5, 14 en 25). Gezien uw vader werd vermoord omwille van T.(...) G.(...) zijn activiteiten bij het ANA mag worden aangenomen dat u dan ook alle mogelijke moeite deed om te weten wat T.(...) G.(...) precies deed. Bovendien reisden u en T.(...) G.(...) vanuit Afghanistan samen tot in Servië (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen bleek niet dat u ooit T.(...) G.(...) vragen stelde omtrent zijn functies en activiteiten bij het ANA (CGVS, p. 19). Door uw gebrek aan interesse in de voormalige tewerkstelling van T.(...) G.(...) komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling te staan.

Uw kennis over de voormalige tewerkstelling van B.(...) reikte eveneens niet veel verder. Volgens uw verklaringen werkte hij ongeveer vier of vijf jaar voor het leger (CGVS, p. 17). U gaf aan dat hij was gestationeerd in de provincie Balghiz al wist u niet precies waar (CGVS, p. 18). Gedurende zijn carrière was B.(...) werkzaam voor de Zarbatia eenheid al kon u niet uitleggen wat deze eenheid is of wat ze deden. Behalve het feit dat B.(...) een soldaat was slaagde u er helemaal niet in uitleg te geven over zijn taken binnen het ANA of de Zarbatia eenheid, noch welk korps hij diende (CGVS, p. 18 en 19). U kwam niet verder dan te stellen dat uw broer vermoedelijk alle dingen deed die een militaire soldaat doet namelijk bij een veiligheidspost staan, wacht houden, met een tank rijden en patrouilleren. Het spreekt voor zich dat het louter verwijzen naar de algemene taken van een soldaat niet volstaat om de tewerkstelling van uw broer B.(...) bij het ANA aannemelijk te maken. Tot slot zweerde u niet te weten wat voor werk uw broers deden of waar ze werkten (CGVS, p. 19).

Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broers mag toch een zekere kennis verwacht worden over hun concrete functies en activiteiten, zeker omdat hun tewerkstelling aan de basis zou liggen van de moord op uw broer B.(...) en uw vader alsook uw vlucht uit Afghanistan. De voormalige tewerkstelling van B.(...) en T.(...) G.(...) voor het ANA is met andere woorden de kern van uw asielrelaas. Gezien het belang van hun activiteiten voor het ANA mag redelijkerwijs van uw worden verwacht dat u hierover meer informatie kon geven.

De ernst van uw vrees voor vervolging wordt ernstig ondermijnt daar u geen inspanningen leverde om over hun voormalige tewerkstelling geïnformeerd te zijn. Uit uw verklaringen bleek namelijk dat u geen vragen stelde aan uw familie omtrent de tewerkstelling van uw broers (CGVS, p. 19). Gezien uw beperkte kennis omtrent de tewerkstelling van zowel T.(...) G.(...) als B.(...) slaagde u er niet in hun rol binnen het ANA aannemelijk te maken. Het gegeven dat u minderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet is geen overtuigende verklaring voor uw gebrek aan kennis. Als minderjarige uw land van herkomst moeten verlaten, afscheid moest nemen van uw familie en geliefden is een ingrijpende gebeurtenis. Er mag dan ook worden verwacht dat u er alles aan deed om geïnformeerd te zijn over de oorzaak van alle problemen, namelijk de voormalige tewerkstelling van uw broers."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij zichtbaar inspanningen leverde om aan zijn medewerkingsplicht te voldoen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens dat hij niet meer informatie heeft over het werk van zijn broer T. G. aangezien hij er zelf niet bij was, geen contact meer met hem heeft en daarom contact opnam met *contact tracing* van het Rode Kruis om alle vragen te kunnen beantwoorden. Wat betreft de gebrekkige kennis van de werkzaamheden van zijn broer B. voegt verzoeker in het verzoekschrift nog toe dat zijn broer B. reeds overleden was. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

Verder verwijst verzoeker in voorliggend verzoekschrift naar de verklaringen die hij wél kon afleggen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn broers – met name hoe lang zijn broer T. G. voor het ANA werkte, dat hij aanvankelijk soldaat was en later promoveerde, de plaatsen waar hij werkte en ook dat B. veranderde van dienst, alsook het bedrag dat hij verdiende – en meent hij dat dit alles uit het oog wordt verloren. De Raad wijst erop dat het feit dat verzoeker voormelde elementen kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit het beperkte, vage en ontoereikende karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn, gelet op het feit dat de werkzaamheden van zijn broers de kern uitmaken van zijn asielrelaas, van een dermate zwaarwichtige aard dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in het verzoekschrift vervolgens hekelt dat de commissaris-generaal de documenten die hij voorlegt buiten beschouwing laat omdat het kopieën betreft die eenvoudig te vervalsen zijn, gaat hij voorbij aan de uitgebreide en pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal te dezen overweegt als volgt:

"Verder dient ook te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde de identiteitsdocumenten van uw broers of kopieën van deze documenten voor te leggen. Volgens u gaven ze hun identiteitsdocumenten af aan de toenmalige overheid toen ze in dienst waren. Er zijn geen kopieën voorhanden van deze documenten (CGVS, p. 21). U slaagde er eveneens niet in om foto's voor te leggen samen met uw broers. Op basis van de kopieën van hun legerbadges en hun bankkaarten kunnen echter geen conclusies worden getrokken over hun identiteit alsook de familiale banden die er al dan niet bestaan tussen u en hen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien zijn de documenten van uw broers slechts kopieën die door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. De kopie van B.(...) zijn bankkaart lijkt ook gemanipuleerd daar het rekeningnummer, de vervaldatum van de bankkaart en zijn naam van geheel andere kwaliteit zijn dan de rest van de kaart namelijk de hoofdding, zijn foto en de naam en nummer die reeds vermeld waren op de kaart. U probeerde dit te verklaren door te verwijzen naar gebruiksslijtage. U kon echter niet verklaren waarom enkel het bovenste gedeelte van de kaart versleet (CGVS, p. 20).

In verband met de kopieën van uw broers hun insignes dient te worden gewezen op het feit dat deze hun tewerkstelling zoals door u voorgehouden niet kunnen staven. Volgens uw verklaringen diende B.(...) het ANA tot hij kwam te overlijden acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. T.(...) G.(...) was nog steeds tewerkgesteld bij het ANA toen de taliban uw vader vermoordden twee maanden voor hun machtsovername. De door u voorgelegde documenten kunnen echter niet staven dat zowel T.(...) G.(...) als B.(...) werkten voor het ANA tot kort voor de taliban de macht overnamen in Afghanistan. De vervaldatum van T.(...) G.(...) zijn badge is namelijk 07.07.2016 en de badge van B.(...) was geldig tot 20.12.2018. U kon geen recentere

documenten voorleggen die de voormalige tewerkstelling van uw broer T.(...) G.(...) kunnen staven omdat uw schoonzus Sh.(...), de vrouw van T.(...) G.(...), de recente documenten en kledij had verbrand na de machtsovername uit schrik voor de taliban (CGVS, p. 13). U kon niet aangeven welke documenten van uw broer T.(...) G.(...) werden verbrand en wanneer precies uw schoonzus dit deed. U wist enkel aan te geven dat dit rond de machtsovername gebeurde. In verband met zijn documenten vermoedde u dat een document van T.(...) G.(...) zijn overplaatsing naar de 'zarbati' eenheid werd verbrand alsook een badge. Uw schoonzus verbrandde de documenten zonder te weten wat de documenten precies inhielden of foto's van te nemen aangezien ze geen telefoon had (CGVS, p. 14). Een recente badge van B.(...) is niet voorhanden omdat hij deze op zak had toen hij werd vermoord (CGVS, p. 17). Het mag verbazen dat u echter wel een kopie van zijn bankkaart kon voorleggen. Het komt daarnaast bevreemdend over dat er kopieën werden gemaakt van uw broers hun oude badges en bankkaart maar niet van hun meest recente insignes. Verder is het ook weinig aannemelijk dat uw schoonzus de meest recente documenten van T.(...) G.(...) verbrandde wetende dat hij Afghanistan verlaat met als doel elders bescherming aan te vragen en mogelijks nood zal hebben aan zijn documenten om zijn relaas te ondersteunen.

In verband met de door u voorgelegde documenten is het bovendien opmerkelijk dat u deze pas ontving anderhalve maand voor de start van ramadan dit jaar (CGVS, p. 12), dus ruim een jaar na uw aankomst in België. Pas 20 tot 25 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond op het Commissariaat-generaal vroeg u aan uw schoonzus om recentere documenten die uw asielrelaas konden staven (CGVS, p. 13). Als verzoeker om internationale bescherming mag van u redelijkerwijze worden verwacht, volgens artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat u alle nodige elementen (inclusief de documenten) ter staving van uw asielrelaas zo spoedig mogelijk aan brengt. Uw nalaten hieromtrent roept ernstige vragen op bij de ernst van uw vrees voor vervolging."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de angst van zijn tante, die ertoe geleid heeft dat zijn documenten verbrandde, wordt ondersteund door de veiligheidssituatie waarmee zijn familie geconfronteerd werd. Meer bepaald de algemene veiligheidssituatie in hun regio waarbij de taliban geweld gebruikten tegen dorpelingen en voormalige overheidsfunctionarissen, hetgeen ook blijkt uit het feit dat verzoekers oom S. gevangen werd genomen bij een poging tot het verzenden van originele documenten. Verzoeker duidt er nog op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zichtbaar aangedaan was door het feit dat hij niet meer documenten kon voorleggen en deze emotionele toestand zelfs leidde tot de nood aan het pauzeren van het persoonlijk onderhoud. Uit het enkele gegeven dat verzoeker, nadat er bij hem meermaals op verschillende manieren werd gepeild naar (het lot van) andere documenten aangaande de werkzaamheden van zijn broer T. G., emotioneel werd en dat er een pauze werd ingelast tijdens het persoonlijk onderhoud, kan echter niet zonder meer de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent het ontbreken van documenten volgen. Wat betreft het lot van zijn oom kan nog dienstig worden verwezen naar de vaststellingen in punt 3.3.5.2.3.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan niet uit het oog mag worden verloren en hij in dit verband verklaarde dat zijn tante geen gsm had en vrouwen niet aan persoonlijke gsm's kunnen raken, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn tante op het ogenblik van zijn vertrek en dat van zijn broer T. G. bij haar vader is gaan inwonen, dat zijn jongere broer met haar in contact stond en dat de gsm haar werd doorgegeven zodat verzoeker zelf vragen kon stellen aan zijn schoonzus (administratief dossier, CGVS, p. 13 en 15), zodat niet kan worden uitgesloten dat verzoekers schoonzus via een van deze kanalen foto's zou hebben kunnen (laten) trekken van bepaalde documenten alvorens deze te verbranden. Alleszins doet deze uitleg geen afbreuk aan het feit dat verzoeker slechts een beperkt aantal documenten over de werkzaamheden van zijn broers kon voorleggen en dat hijzelf daarover slechts oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen kon afleggen.

3.3.5.2.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broers in het Afghaanse leger dienden voor de machtsovername door de taliban, kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit deze tewerkstellingen van B. en T. G. Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers lacuneuze en zelfs tegenstrijdige verklaringen aangaande deze beweerde problemen.

De commissaris-generaal merkt in deze op goede gronden op als volgt:

"Zo komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang door de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan die u ertoe brachten het land te verlaten bij de Dienst Voogdij op cruciale punten niet overeenstemmen met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal. Zo benoemde u ten aanzien van de Dienst Voogdij het dorp Zara Kala als de huidige verblijfplaats van uw vader M.(...) K.(...) M.(...) en uw broer B.(...). Uw broer T.(...) G.(...) was bij uw aankomst in België reeds anderhalf jaar overleden, zo stelde u toen verder (Fiche Dienst Voogdij, d.d. 08.04.2022, p. 3). Uw verklaringen mogen verbazen gezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) totaal andere verklaringen aflegde. Zo verklaarde u ditmaal dat uw broer B.(...) ongeveer zeven maanden voor uw vertrek werd gedood door de taliban (Verklaringen DVZ, d.d. 27.10.2022, vraag 18 en Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ongeveer vijf maanden na het overlijden van B.(...) ontving uw familie weer dreigbrieven van de taliban. Alle gezinsleden zouden worden gedood als T.(...) G.(...) zijn werk niet zou

opzeggen. De taliban vermoordden uw vader ongeveer 55 dagen voor u Afghanistan verliet. Uiteindelijk vertrok u samen met uw broer T.(...) G.(...) uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Vooreerst mag het verbazen dat u bij de Dienst Voogdij niet aangaf dat uw vader zou zijn overleden gezien hij volgens uw latere verklaringen het leven liet ongeveer 55 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, temeer u tijdens hetzelfde gesprek wel kon aangeven dat uw broer T.(...) G.(...) zou zijn overleden. Bij de Dienst Voogdij verklaarde u bovendien te zijn vertrokken omwille van de problemen die ontstonden met de taliban nadat ze de macht hadden overgenomen. U vermeldde toen niet dat uw broers T.(...) G.(...) en B.(...) beiden het Afgaans nationaal leger dienden en hierdoor werden bedreigd door de taliban voor ze aan de macht kwamen (Fiche Dienst Voogdij, p. 3)."

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de verklaringen die worden afgelegd in het kader van de fiche bij de Dienst Voogdij (hierna: 'fiche NBMV') ertoe strekken om de verzoeker te identificeren als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg niet strekken tot een onderzoek naar de vervolgingsvrees, het schaderisico of de geloofwaardigheid van de verklaringen daaromtrent. Hij meent dan ook dat de notities uit de 'fiche NBMV' geen enkele wettelijke waarde hebben binnen de asielprocedure en hem niet kunnen worden tegengeworpen in dat kader. De Raad merkt op dat verzoeker vooreerst niet kan worden bijgetreden waar hij meent dat geen rekening gehouden mag worden met zijn verklaringen in de 'fiche NBMV'. De Raad merkt op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit kan blijken dat de verklaringen van verzoeker opgenomen in deze fiche onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de 'fiche NBMV' niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, de identiteit van zijn broers en zussen en zijn reisweg overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op basis van hetgeen voorafgaat, mocht de commissaris-generaal wel degelijk verwijzen naar de in de 'fiche NBMV' geacteerde verklaringen. Hij kon ook wel degelijk flagrante tegenstrijdigheden vaststellen tussen deze verklaringen en die tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS voor wat betreft kernaspecten van verzoekers voorgehouden asielaanspraak, met name wat betreft de oorzaak van de problemen met de taliban en wat betreft het lot van zijn vader en broer T. G. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze toch wel aperte tegenstrijdigheden verklaren, laat staan weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat verzoeker een gebrekkige kennis vertoont over de dreigbrieven van de taliban die hij voorlegt en hij naliet om zich hierover terdege te informeren. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.2.3. Verzoeker verklaart doorheen zijn persoonlijk onderhoud dat zijn oom S. in de gevangenis werd gezet omdat hij originele documenten, waaronder de dreigbrieven van de taliban, naar verzoeker probeerde te versturen via de post (administratief dossier, CGVS, p. 9-10). De Raad herhaalt in dit verband vooreerst dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn broers kort voor de machtsovername door de taliban en bijgevolg evenmin aan de problemen met de taliban die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Verder slaagt verzoeker er niet in overtuigende verklaringen af te leggen omtrent de dreigbrieven waarvan verzoekers oom de originelen zou hebben pogen te versturen. Er kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers oom S. door de taliban zou zijn onderschept en gevangen genomen om de reden die verzoeker heeft vermeld.

3.3.5.2.4. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift zijn risicoprofiel als familielid van personen die voor het voormalige ANA hebben gewerkt en verwijst naar diverse rapporten in dit verband.

Uit de beschikbare informatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA COI Query, *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022 en EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 54-55) blijkt evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor buitenlandse bedrijven. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt – nog daargelaten dat hij de recente werkzaamheden van zijn broers niet kan aantonen –, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, echter geen geloofwaardige

vervolgingsfeiten aan ten aanzien van zijn broers B., T. G. en ten aanzien van zichzelf, zoals blijkt uit het voorgaande. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om zijn risicoprofiel *in concreto* aan te tonen.

3.3.5.2.5. In het verzoekschrift overweegt verzoeker op verschillende plaatsen dat het CGVS zijn beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze heeft uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie heeft gegeven. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.5.3. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op zijn vrees om als verwesterd beschouwd te worden omdat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, ongeveer anderhalf jaar geleden een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend en belangrijke jaren uit zijn adolescentie in België heeft doorgebracht.

3.3.5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor

vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

3.3.5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster

hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"*

worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

3.3.5.3.3. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal naliet om enige vraag te stellen met betrekking tot zijn leven hier in België of zelfs te vragen of hij alle redenen voor zijn vrees voor vervolging bij terugkeer heeft kunnen uitleggen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij wijst erop dat de *protection officer* kort na het uiteenzetten van zijn vrij relaas vaststelde dat het onderhoud gestopt diende te worden wegens tijdsgebrek en dat er een grote kans bestond dat verzoeker opnieuw opgeroepen zou worden, hetgeen er volgens verzoeker op wijst dat de commissaris-generaal nog niet alles grondig ondervraagd en onderzocht heeft. Het enkele gegeven dat verzoeker vervolgens spontaan aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij uitgepraat is over zijn problemen, dient volgens hem gekaderd te worden in het feit dat het onderhoud op dat ogenblik al vier uur duurde en hij eerder al aangaf dat het voor hem moeilijk was om over zijn broer te praten en dat zijn hoofd vol zat.

Hoewel met verzoeker kan worden vastgesteld dat sectie “Relaas” eerder beknopt naar voor komt in de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS, p. 24-25), blijkt uit lezing van de gehele notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker uitgebreid de kans kreeg om zijn vluchtrelaas, met name de problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers, uiteen te zetten (zie onder meer administratief dossier, CGVS, p. 8, 9-10, 12-20, 22-23). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker, wanneer wordt aangegeven dat het persoonlijk onderhoud door tijdsgebrek zal moeten worden stopgezet,

verklaart: "Ik ben eigenlijk uitverteld eigenlijk over mijn Problemen. Als u nog vragen hebt mag u die stellen ik heb zelfs niets meer te zeggen.", waarop de *protection officer* aangeeft: "Ok. Als ik inderdaad nog vragen heb, dan zal u opnieuw opgeroepen worden." (administratief dossier, CGVS, p. 25). Desalniettemin stelt de *protection officer* nog de vraag aan verzoeker wat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, waarop verzoeker antwoordt: "Ik vrees voor mijn leven als ik terug moet. Ze hebben mijn vader vermoord. Waarom zouden ze mij als jonge man sparen? Ze hebben mijn broer vermoord en ik ging met de andere broer weg dus ja." (ibid.). Aldus dient te worden besloten dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om alle redenen uiteen te zetten waarom hij zijn land heeft verlaten én waarom hij niet zou kunnen terugkeren. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het persoonlijk onderhoud te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende uitleg kon geven en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de commissaris-generaal verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u onderwijs te hebben gevolgd in de madrasa alsook tot de achtste graad naar school te zijn geweest (CGVS, p. 19). Recent voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond had u nog contact gehad met uw familie in Afghanistan. U had namelijk contact met uw familie ongeveer vijf tot zes dagen voor de start van het Suikerfeest (CGVS, p. 9). Op basis van uw sociale media, namelijk uw Facebookaccount valt ook af te leiden dat u contacten had met Afghanen (die al dan niet in Afghanistan verblijven). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij zich bepaalde westerse normen en waarden heeft eigen gemaakt tijdens zijn verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij ingrijpend geconfronteerd is geweest met een samenleving die is gestoeld op liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels. Verzoeker wijst erop dat hij zich de kernwaarde van verdraagzaamheid heeft eigen gemaakt, net zoals andere westerse normen en waarden die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hiervan afstand doet bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wijst in dit verband nog op het feit dat hij Afghanistan verliet op zestienjarige leeftijd, dat hij anderhalf jaar in België is en vandaag ook slechts achttien jaar oud is waardoor hij geen enkele recente ervaring heeft met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu wordt opgelegd op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de taliban. Hij benadrukt in dit verband dat hij tijdens een vormgevende periode in zijn leven in de Belgische samenleving is geïntegreerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker met voorgaande betoog weliswaar beweert dat hij is verwesterd, doch dat hij nalaat om deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, het gegeven dat hij sinds anderhalf jaar in België leeft en duidelijk verwesterd is, de bewering dat hij alle religies respecteert in België, samenleeft met mensen met verschillende nationaliteiten en geslacht, de stelling dat hij volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur en het problematisch is wanneer hij zou terugkeren, kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien dat verzoeker momenteel negentien jaar oud is en in België is aangekomen op zestienjarige leeftijd na een reis van ongeveer zeven à acht maanden (administratief dossier, CGVS, p. 24) om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 8 april 2022. Verzoeker heeft dus tot zijn zestien jaar in Afghanistan gewoond, waar hij volgens zijn verklaringen tot de achtste graad naar school is gegaan en lessen volgde in de madrassa tot kort voor de machtsovername door de taliban (administratief dossier, CGVS, p. 19). Hoewel verzoeker nog jong was, kan worden aangenomen dat hij minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Laghman (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 151), na de machtsovername. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dus niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 15).

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatief, ruraal gebied in de provincie Laghman, waardoor de verloofde van zijn overleden broer nu zal toekomen aan hem – nog daargelaten de voorgaande vaststellingen waaruit het ongeloofwaardig karakter blijkt van de door verzoeker geschetste omstandigheden van de dood van zijn broer B. – volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek

aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Verzoeker wijst er in dit kader in zijn verzoekschrift nog op dat uit het gegeven dat zijn broers voor “*de buitenlanders*” werkten al volgt dat er een link is tussen hemzelf en het westen en hij bijgevolg meer in het vizier zal lopen. De Raad benadrukt echter dat uit het voorgaande genoegzaam is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas als zouden de taliban hem vervolgen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broers. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen dat zijn grootmoeder, zijn andere broer, zussen, zijn ooms en tantes nog steeds in zijn regio van herkomst verblijven (administratief dossier, CGVS, p. 9-10) en kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die zij nog zouden hebben gekend met de taliban (*supra* punten 3.3.5.2.1. en 3.3.5.2.2.) zodat dient te worden besloten dat zijn familie kennelijk niet in het vizier van de taliban staat. Uit het louter verwijzen naar de vroegere werkzaamheden van verzoekers broers kan niet blijken dat in hoofde van verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift tevens op zijn psychologische kwetsbaarheid en merkt op dat blijkt dat personen met fysieke of mentale gezondheidsproblemen vaak worden gestigmatiseerd in Afghanistan en hun toestand beschouwd wordt als verbonden met Gods wil. Hij wijst erop dat deze mentale gezondheidsproblemen een individuele risicobepalende omstandigheid uitmaken met betrekking tot gepercipieerde verwestering. De Raad wijst vooreerst naar bovenstaande motivering omtrent de bijzondere procedurele noden, waaruit bleek dat er in verzoekers hoofde niet aangenomen kan worden dat hij zou lijden aan dermate ernstige psychologische problemen (*supra* punt 3.3.4.1.). Verder merkt de Raad op dat uit de objectieve landeninformatie en zoals bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 blijkt dat in Afghanistan personen met psychische gezondheidsproblemen vaak worden gestigmatiseerd en dat hun aandoening veelal wordt beschouwd als de ‘wil van God’. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in de Guidance aangeduid als een risicoprofiel, die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA *Country Guidance* moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en visibiliteit van zijn psychische gezondheidsproblemen, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie *etc.* Tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud, gevraagd naar welk risico hij loopt ten opzichte van zijn land van herkomst, verwees hij naar zijn voormelde voorgehouden problemen met de taliban. Hij verwees niet naar een vrees louter gebaseerd op zijn psychische problemen. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de documenten die verzoeker voorlegt naar voor komt dat verzoekers psychische problematiek zich voornamelijk uit(te) in slaapstoornissen, moeilijkheden om relaties aan te gaan en een gevoel van onzekerheid waarmee verzoeker moeilijk kan omgaan. Hieruit blijkt niet en verzoeker duidt evenmin in welk opzicht zijn aandoening zichtbaar zou zijn voor de buitenwereld. Nergens kan uit deze stukken blijken dat geattesteerd wordt dat verzoeker aan epilepsie lijdt, zoals hij blijft voorhouden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn psychische problemen in zijn hoofde op zich een grond voor vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat de taliban de weg patrouilleren tussen de luchthaven van Kabul naar de stad en er gewapende controleposten bemannen zodat het aannemelijk is dat verzoeker relatief snel aan een controle door de taliban dreigt te worden onderworpen bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban zouden uitvoeren op onder andere

de smartphones van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn smartphone.

Wat betreft verzoekers uitgebreid betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Er wordt niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor hem onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Verzoeker voert tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De bij het verzoekschrift gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een checkpoint of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert uit diverse arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een negentienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan tot de achtste graad naar school is gegaan en naar de madrassa ging en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.3.5.4. De overige documenten die verzoeker voorlegt vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De kopieën van zijn taskara en de taskara van zijn vader vormen immers louter een aanwijzing van hun identiteit, die *in casu* op zich niet ter discussie staan.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’bod*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bod*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht

tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde

burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

In zoverre verzoeker opnieuw hekelt dat uit de nota van Nansen blijkt dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de veiligheidsproblematiek in Afghanistan, herhaalt de Raad dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is overigens dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET